

mati, zda tento obžalovaný chtěl, by Vojtěška K-ová udala K-a za otce také u soudu, jinými slovy, by vydala křivé svědectví před soudem. Odůvodněné zmateční stížnosti bylo proto vyhověti, rozsudek v napadené části zrušiti a vrátiti věc v rozsahu zrušení soudu první stolice k opětnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 2834.

»Skutkem obžalovanému za vinu kladeným« ve smyslu čís. 10 a) a »skutkem, na němž se rozhodnutí zakládá« ve smyslu čís. 11 § 344 tr. ř. jest skutek, jež obžalovaný podle výroku porotců spáchal; právní mylnost rozsudku oněmi zmatky předpokládanou lze doličiti výhradně srovnáním rozsudku s výrokem porotců.

Skutkově zjišťovací činnost jest v porotním řízení výhradně úkolem a právem porotců.

(Rozh. ze dne 25. června 1927, Zm I 344/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Chebu ze dne 30. dubna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže podle §§ 190, 192 a 194 tr. zák.

Důvody:

Uplatňujíc důvody zmatečnosti podle §u 344 čís. 10 a), čís. 11 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že skutková podstata zločinu loupeže není podle výpovědi jediného svědka činu Václava H-a dána, protože jednak sám H. nepokládal projev obžalovaného »vzhůru ruce, peníze nebo život« za vážnou vyhrůžku, nýbrž za žert, jednak v úderu plochou rukou do prsou nelze shledati vykonané násilí a není nikým prokázáno, že byla H-ovi odcizena náprsní taška u příležitosti tohoto úderu; než, i kdyby bylo přisvědčiti názoru, že v jednání obžalovaného spočívá vyhrůžka, šlo by jen o zločin vydírání podle §u 98 písm. b) tr. zák., protože okolností nenasvědčovaly tomu, že opovězené zlo nastane bezprostředně, což prý vyplývá již z toho, že — jak uvádí spis obžalovací a prokázalo průvodní řízení — H. pokládal onen projev obžalovaného za žert a podotkl: »co Vás to napadá, kdyby se to stalo na jiném místě a já bych Vás neznal, tak bych Vám natloukl«; teprve po tomto rozhovoru... udeřil obžalovaný H-a rukou do pravé strany prsou. Námítky jsou pochybeny; srovnávajíce rozsudek přímo s výsledky hlavního přelíčení neprovádějí uplatňované důvody zmatečnosti po zákonu. Zmatky čís. 10 písm. a) i čís. 11 jsou povahy hmotněprávní. Podstatou jich jest, že rozsudkem byl porušen zákon anebo že ho bylo nesprávně použito co do otázky, zda je skutek, který se dává obžalovanému za vinu, trestným činem před soud příslušejícím [čís. 10 písm. a)], pokud se týče že byl skutek, na němž se rozhodnutí zakládá, podřaděn pod trestní normu, která se při správném výkladu zákona k němu nevztahuje. Skutkem ob-

žalovanému za vinu kladeným pokud se týče základ rozhodnutí tvořícím jest — jak plyne z ustanovení §§ 337, 338 tr. ř., — skutek, jež obžalovaný podle výroku porotců spáchal. Právní mylnost rozsudku oněmi zmatky předpokládanou lze proto dolíčiti výhradně srovnáváním rozsudku s výrokem porotců, zejména i pokud se mylnost rozsudku odvozuje z toho, že některá zákonná známka trestného činu, kterým byl obžalovaný uznán vinným, nedošla ve složkách souzeného skutku dostatečného skutkového opodstatnění nebo že dotčené složky skutku nenaplní tu kterou známku trestného činu v rozsudku označeného, nýbrž jen obdobnou známku jiného činu trestného. Neboť skutkově zjišťovací činnost jest v řízení porotním úkolem a právem jedině porotců; porotní soudní dvůr není — vyjma za účelem naznačeným v §u 332 tr. ř. — oprávněn, by zkoumal a určil, které skutečnosti jsou výsledky hlavního přelíčení prokázány, nýbrž jest obzvláště co do skutkového podkladu rozsudku odkázán na skutková zjištění, která se stala tím, že porota přisvědčila k té neb oné otázce. Najmě však nemůže porotní soudní dvůr a v důsledku toho ani zrušovací soud zjednatí nebo doplniti skutkový podklad rozsudku předpokladem skutečností v otázkách, tudíž i ve výroku porotců neuvedených, nebyla-li — jak jest při zákonné úpravě zejména hlavní otázky přípustno — ta neb ona zákonná známka v otázce uvedená rozvedena ve skutečnosti s ní se srovnávající a nestalo-li se toto rozvedení zákonného pojmu ani otázkou dodatkovou (kontrolní) protože strany takové otázky nezadaly. V takovýchto případech nezbyde soudnímu dvoru, než by předpokládal dotyčný zákonný znak, ku kterému porotci kladnou odpověď na otázku přisvědčili. Jelikož i v souzené trestní věci zákonné znaky násilí, pokud se týče násilného vztažení ruky, vyhrůžky a odejmutí nebyly ve skutečnosti s nimi se srovnávající rozvedeny ani v otázce hlavní, ani v otázkách kontrolních, není ve výroku porotců skutkových zjištění, jichž srovnáváním se zákonnými znaky, vývody stížnosti dotčenými, bylo by lze dokázati, že se řídili porotci a, převzav jejich výrok o znacích těch, i porotní soudní dvůr nesprávným výkladem zákona. Nedbajíc nedostatku takových zjištění porotců a sestrojujíc sobě podklad právního rozboru svémocným hodnocením, co bylo na skutečnostech hlavním přelíčením prokázáno, nedolíčuje stížnost zmatků číselně uplatňovaných po zákonu, takže ji slušelo pokládati za vůbec neprovedenou a bylo ji proto zavrhnouti.

Čís. 2835.

Vinkulovaná nebo heslem vázaná vkladní knížka není způsobilým předmětem krádeže.

(Rozh. ze dne 25. června 1927, Zm II 85/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 14. ledna 1927, pokud jím byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 179 tr. zák.